אזרחים רבים כותבים למערכת העולם הזה כדי להתלונן על מעשי־עוול וסירורי־שילטון לקויים. בדרך כלל אנחנו מקצרים את המיכתבים כדי להגיש את עיקרם. אך המיכתב שקיבלנו השבוע מארצות־הברית חורג מן המיסגרת הרגילה, וחבל לקצרו. אפרסם אותו כאן במלואו.

הכותב הציג את עצמו כהווארד ע ר, סגן פרקליט־המדינה.

וזו לשונו:

אשתי אסתר, ילידת ישראל, בני נוריאל בן ה־2 ואני חיים בסאן־דייגו שבקליפורניה. מזה 13 שנים אני עובד שם כתובע פלילי במישרד פרקליט־המדינה. כולנו אזרחים אמריקאיים יהודיים, אך עשינו את ההכנות לעליה לישראל.

בגלל מישפט־רצח ארוך שבו אני מופיע כתובע, הקשור ברצח שני שוטרים, לא הצלחתי לצאת לחופשה במשך שלוש שנים. כתוצאה מכך, מישפחת־אשתי לא ראתה אותה זה ארבע שנים, ולא ראתה מעולם את בננו. היה ברצוננו לבוא השנה כולנו ביחד לישראל, כדי לחפש מקום שבו נרצה לגור אחרי עלייתנו ארצה, בגמר מישפט־הרצח.

בינתיים החלטנו שאסתר ונוריאל יבואו

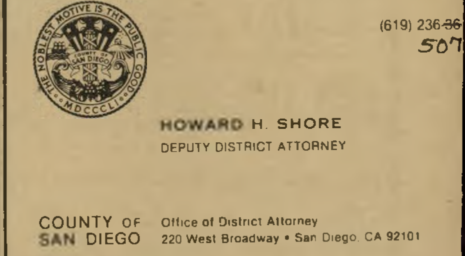

ברטיס־הביקור של שור
„אני תובע פלילי..."

לישראל בקיץ זה בלעדיי, ושאשתי תקח עימה את מצלמת־הווידיאו שלנו, הן כדי להנציח מיפגשים מישפחתיים, הן כדי לצלם איזורי־מגורים שונים בישראל, כדי שנוכל לצפות בסרטים ביחד אחרי שתחזור, ולהחליט היכן נרצה לגור בישראל.

אסתר ונוריאל הגיעו לישראל ב־28 במאי השנה, בטיסת אל־על מס' 6. היא התכוונה לחזור לארצות־הברית בסוף אוגוסט.

בטעות לא נהגה אשתי על פי הנוהל הנכון לגבי ההצהרה על מצלמת־הווידיאו. איש־מכס, שראה את המצלמה במיזוודתה, תפס אותה והתחיל לצרוח בקולי קולות על אשתי. זה גרם לבני לפרוץ בבכי היסטרי. החוויה המשפילה הזאת אירעה לפני עדים רבים בנמל־התעופה.

לאסתר נאמר שעליה לא רק להפקיד 750 דולר כפיקדון עבור המצלמה, שיוחזר לה בבוא העת, אלא גם לשלם „מס" בסך 380 דולר, כעונש על טעותה. נאמר לה ש„מס" זה לא יוחזר לה.

אסתר יצאה מבית־הנתיבות כשהיא ממררת בבכי, בלי המצלמה, מפני שלא היה בידיה סכום־כסף שאף יתקרב ל־1130 הדולארים שנדרשו ממנה.

בימים הבאים היא חזרה לנמל־התעופה בליוויית גיסה. מנהל־המכס התעלם מתחנוניה ואמר שאין ביכולתו לעשות דבר. עובד אחר אמר לגיסה של אסתר שברור לו כי אסתר טעתה בתום־לב, ושלא היתה צריכה לשלם שום „מס", אך שאין בכוחו לעזור לה.

את השבועיים הראשונים של ביקורה, שהיה אמור להיות ביקור מאושר, ביזבזה אשתי במא־מצים ללוות כספים ממישפחתה כדי לשלם את ה„כופר". לפני כמה ימים חזרה לנמל־התעופה כדי לשחרר את המצלמה, ונאמר לה שחלה טעות בחישוב ה„מס". תחת 380 הדולארים נדרשו ממנה עכשיו 530 דולארים. סכום זה לא יוחזר לה, גם כאשר תצא מן הארץ בעוד כמה שבועות, כשהמצלמה בידיה. כל זה נוסף על הפיקדון בסך 750 דולר.

היא התמוטטה ופרצה בבכי, כפי שהיה קורה לכל אדם סביר מול פני תביעת־כופר מחפירה כזאת. אולם לא היתה לה ברירה, כדי לקבל את המצלמה היה עליה לשלם. אז היא שילמה.

מובן מאליו שחוויה זו הרסה את חופשתה, שהיא ציפתה לה בכליון־עיניים. וזאת בגלל כמה סיבות:

● עליה לצאת מישראל מוקדם מכפי שתיכננה, מפני שהשתמשה בכל הכסף שלנו לתשלום עבור המצלמה. (על חלק מן הכסף היתה צריכה לשמור כדי לשלם ביציאתה את „מס הנסיעות", שהוא חומת־ברלין הכלכלית של ישראל.

● היה עליה לבזבז כל־כך הרבה זמן ומרץ על גיוס ה„כופר", עד כי התעייפה מבחינה גופנית וריגשית, ולא נותר דבר מן השימחה שבה ציפתה במשך כמה שנים לביקור זה.

● כל פקיד ממשלתי שעימו דיברה טיפל בה בצורה גסה ומשפילה.

● במשך השבועות האלה צברנו חשבון של מאות דולארים עבור שיחות־חוץ, כדי לטכס ביחד עצה מה לעשות.

אי־אפשר לתאר את הכאב שנגרם לנו על־ידי חוויה זו, ואת הרגשת חוסר־האונים הגמור שלי, כשאני נמצא מרחק של אלפי קילומטרים בעוד שממשלה זרה מתייחסת אל אשתי כאילו היתה אשפה, ומוצצת את דמנו בלי כל סיבה חוקית. אני עצמי מכהן כפקיד ממשלתי, ואילו התייחסתי לאנשים כפי שעושים הפקידים בישראל, הייתי מאבד את מישרתי — ובצדק.

אולם התוצאה הטראומתית ביותר היא החלטתנו שאיננו יכולים להגר לארץ שבה מתנהגת הממשלה בצורה כל־כך משפילה ושרירותית כלפי אנשים המופקרים לה לשבט ולחסד. איני יכול להבחין בין התנהגות הפקידים בישראל ובין זו של פקידים במישטר דיקטטורי. אומנם לא היו עינויים גופניים, אך היה כאן עינוי פסיכולוגי מן הסוג הגרוע ביותר. מישפחתי לא תהיה חלק ממדינה שממשלתה מטפלת בבני־אדם בצורה זו.

תמיד חשבתי שסיפורי־הזוועה על הביורו־קרטיה הישראלית מוגזמים. עכשיו אני יודע את האמת. הטראגדיה היא שכל הסיפורים הנכונים האלה מופצים על־ידי הקורבנות, בהתרגשות ובהתמרמרות, לא רק בישראל עצמה, שם חוזרים על כך בני־מישפחה וידידים איש באוזני רעהו, אלא גם בפזורה.

שמעתי סיפורים רבים כאלה בעצמי, ואני יודע שבגללם החליטו יהודים רבים שלא לעלות לישראל. אני עצמי אספר את הסיפור שלי לידידים יהודיים רבים בארצות־הברית, למישפחתי הגדולה באוסטרליה ולישראלים רבים כאן בקליפורניה, המדברים על רצונם לחזור לארץ. אנסה להניא עולים פוטנציאליים רבים ככל האפשר מלהגשים את רצונם, כדי לחסוך להם סבל ובכי, כפי שסבלו ובכו אשתי ובני, וגם אני.

530 הדולארים שממשלתכם גזלה מאיתנו יעלו לישראל במיליון דולר של צער.

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

שנרצח בהתרסק מיזוודת־נפץ שהוטמנה במסוק בו טס, זכה בעיתונות העברית לא רק בתואר ז"ל אלא גם בסירוס שמו הפרטי. רוב העיתונים אייתו את שמו ראשד ורק מעטים הקפידו על הכתיב הנכון, שהוא רשיד.

בלשון הערבית מצויים שני השמות. פירוש השם רשיד הוא אדם ההולך בדרך הישר וראשד הוא אדם שהגיע לכלל בגרות (וזה גם היה כינויים של ארבעת הח'ליפים הראשונים באיסלאם).

משה גלבמן, נתניה

● ● ●

עורו, ראשי העיריות!

על הצורך בייצוג מתאים של מיג־זרים שונים באוכלוסיה („מיכתבים", העולם הזה 8.7.87).

אני מבין לדאגתה של הקוראה אלרן, המבקשת להגביר את הייצוג הנשי בכנסת. הרי הנשים מהוות יותר מ־50% מאוכלוסיית המדינה.

אבל גם הבחירות לעיריות קרבות ואני רוצה להרים את קולי בנושא אחר: הצורך ביתר ייצוג ליוצאי עדות־המיזרח בין ראשי העיריות הגדו־לות.

למרות שאנחנו, המיזרחיים, מהווים יותר מ־50% מן האוכלוסיה (ויותר מזה בערים הגדולות) הרי כיום רק בשתיים מבין 11 הערים בארץ שמיספר תושביהן עולה על 100 אלף משמשים יוצאי עדות־המיזרח כראשי־עיריה: אורי עמית, יוצא עיראק ברמת־גן ועורך־הדין חיים שרון,

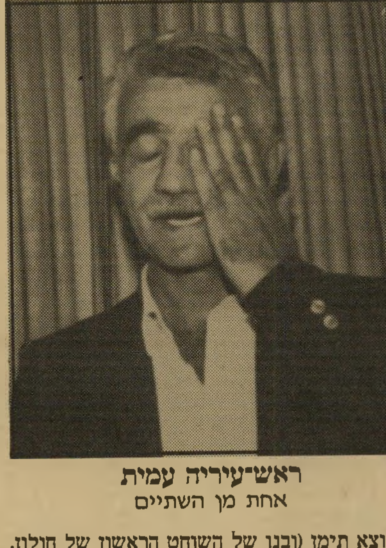
ראש־עיריה עמית
אחת מן השתיים

יוצא תימן (ובנו של השוחט הראשון של חולון, רבי שלום שרעבי) בחולון. **נתן יניב**, חולון

● ● ●

השכל והשדיים

על המסקנות המתבקשות מתופעת טבע מסויימת.

הקהל שהתפעל בשבוע שעבר מהופעתה הבולטת (מאוד) של הזמרת האנגליה הצעירה סמנתה פוקס, איננו חכם במיוחד ומה שמצער לא פחות הוא שגם גברת פוקס הצעירה, כנראה, איננה חכמה במיוחד.

וכך מצאתי בשנתון הבינלאומי לפוריות משנת 1964: „ככל שמוחה של אשה משובח־יותר, כך נוטים שדיה להיות קטנים יותר; וככל שהשדיים גדולים יותר, מנת־המישכל של האשה קטנה יותר!"

דיברי הפרופסור ארווין סטראסמאן, פרופסור לרפואה באוניברסיטת ביילור היוקרתית שבטכ־סאס. **ד"ר יוסף מילר**, רמת־גן

● ● ●

אמריקה, אמריקה

האמת על אמריקה האמיתית.

אמריקה היא בישראל מילה נרדפת להת־פעלות מכל מה שהוא חדש, חדשני, טוב, אלקטרוני, יעיל, מבריק, נוצץ.

אני, שיושב כאן לרגל עסקיי, יכול לספר לכם שהאמריקאים סבורים, כנראה, אחרת.

הנה, זה עתה נפתח, באולם קרנגי־הול המפורסם בניו־יורק, קולנוע חדש ומודעות־הפירסומת שלו מוריעות על הייחוד שלו בזו הלשון: „הקולנוע החדש מצוייד בציוד־הקרנה חדיש (מתוצרת גרמניה המערבית), כסאות נוחים (שיובאו מצרפת) ושטיחים נהדרים (מבריטניה). בוא לאולם החדש שלנו ותיהנה מהנאות בית־הקפה האירופי שנפתח במקום..."

אם צופים אמריקאיים ירצו ליהנות מהנאת אמריקה אמיתית הם ייאלצו כנראה לבקר בבתי־קולנוע בתל־אביב. **סמי לקס**, וושינגטון

● ● ●

העתיד בעלי־התה

על בית־ההורים של אשה לעניין („תמרורים", העולם הזה 15.7.87).

זה לא פלא שליליאן קורנפלד בן ה־85 עדיין עוסקת במלוא המרץ בנושא התזונה, שלא לדבר על שחייתה היומית בים תל־אביב.

היתה לה, לליליאן קורנפלד, דוגמה טובה מאיפה ללמוד. זה היה הבית בו גדלה בראשית המאה, בקנדה. אמה, שנפטרה בשיבה טובה (כמעט בגיל 100) גידלה שיבעה ילדים; היא נהגה לקרוא, לעיתים מזומנות, את אופיו ואת עתידו של כל אחד מהם לפי עלי־התה שבתחתית כוסות התה האינסופיות שנהגו לשתות בקור הקנדי, ובנוסף לכל גם הקפידה שכל אחד מילדיה ילמד את שפת השלום והאחווה הבינלאומית, אספרנטו.

רחל סברין, הרצליה

● ● ●

כלבה אחת יותר מדיי

בקשה של קורא נוכח ההצעה של קורא אחר למסור את כלבתו לכל דיכפין („מיכתבים", העולם הזה 15.7.87).

שייקח את הכלבה סוניה מהקורא יפתח מי שרוצה ובלבד שלא יביא אותה לשכונה שלי, הדר־יוסף.

לפי אומדן חצי רישמי, מיספר הכלבים במדינת ישראל הוא כ־140 אלף, ולפי אומדני אני רובם של אלה מתרכזים בשכונה שלי בכל יום בשעה 4 וחצי בבוקר, כשלנגד עיניהם מטרה אחת בלבד: לחסל בנביחותיהם את שינת־הלילה שלי.

עוד כלבה אחת למקהלה הזאת תהיה, פשוט מאוד, כלבה אחת יותר מדי!

ראובן פלומנהפט, הדר־יוסף

● ● ●

אין דרישה כזאת

מי הוא המשכיר („אנשים", העולם הזה 8.7.87).

הופתעתי לגלות במדור אנשים ש„הנהלת מלון ימית" דורשת חוב ממר שלום פנסטר. פירסום זה איננו נכון.

למיטב ידיעתי, הנהלת מלון ימית זה אני, והסוויטה בה מתגורר מר פנסטר לא הושכרה לו על ידי, אלא על־ידי בעל הסוויטה.

תמיר שנל, מנהל מלון **ימית**, תל־אביב

● **העולם הזה** מצטער על הפירסום הלא נכון.

● ● ●

קדימה, קייטנות!

על היתרונות הגלומים בקייטנת־הקיץ לילדים („עצם העניין", העולם הזה 15.7.87).

מה איכפת לי שמאגר השמות לקייטנות מוגבל והוא מסתובב בין הצירופים השונים האפש־ריים של המונחים נופש, חופש, גיל וקיט. מה איכפת לי שמנהל קייטנה מסויימת מכניס לתש־בץ שבעלון הקייטנה שלו את שמו פעמיים.

איכפת לי רק דבר אחד: שלושה שבועות קיי־טנה זה שלושה שבועות שקט בבית.

עליזה רוטנברג, תל־אביב

לא צריך להתרגש

אלה מבין שניים ורבע מיליון תושבי ישראל של שנת 1962 שקראו את העולם הזה לא היו צריכים לדאוג יתר־על־המידה לעתידם. כך, לפחות, הרגיע אותם איש אימרי־השפר דידי מנוסי, בדבריו, שהובאו בגליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

„בניגוד לנאמר בתורה," הודיע דידי מנוסי, „ישראל איננה ארץ האוכלת את יושביה. היא רק מכרסמת אותם."